

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.
sprawy **M. S.**
skazanego z art. 197 § 3 i 4 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 27 listopada 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 14 sierpnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego, adw. C. W. – Kancelaria adwokacka, kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, za wniesienie kasacji na korzyść M. S.**

UZASADNIENIE

M. S. wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 14 sierpnia 2013 r., został uznany za winnego tego, że:

- I. w dniu 29 sierpnia 2012 r. w M., działając ze szczególnym okrucieństwem, przemocą polegającą na biciu z otwartej dłoni oraz pięścią po twarzy i całym ciele, duszeniu oraz używając groźby pozbawienia życia doprowadził małoletnią W. S., lat

10, do obcowania płciowego, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej lewej oraz okolicy czołowej lewej i nosa, podbiegnięć krwawych na policzku pod okiem prawym, spuchnięcia wargi górnej, stłuczenia klatki piersiowej, podbiegnięć krwawych górnej części klatki piersiowej oraz otarcia naskórka w tej okolicy, urazu narządów płciowych zewnętrznych, pęknięcia błony dziewiczej i licznych powierzchownych otarć naskórka, podbiegnięć krwawych i wybroczyn krwawych na twarzy, szyi, klatce piersiowej i kończynach górnych, które naruszały czynności narządów jej ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 7 grudnia 2002 r. do 19 marca 2003 r., od 21 maja 2004 r. do 20 września 2004 r. oraz od 30 sierpnia 2009 r. do 23 lutego 2011 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 grudnia 2004 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K .../04 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. z dnia 19 lipca 2005 r. sygn. akt II K .../05, tj. przestępstwa z art. 197 § 4 k.k. i art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które na podstawie art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 15 lat pozbawienia wolności;

II. w dniu 29 sierpnia 2012 r. w M., groził małoletnim D. S. oraz K. S., że pozbawi życia ich oraz ich małoletnią siostrę W. S., a groźba ta wzbudziła w nich uzasadnioną obawę spełnienia, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., za które na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca M. S., podnosząc zarzuty: błędu w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. i art. 77 § 2 k.k. oraz rażącej niewspółmierności kary.

Na podstawie tych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. S. od drugiego z przypisanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 27 listopada 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało zaskarżone kasacją obrońcy skazanego. Podniesiono w niej następujące zarzuty:

- rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżanego wyroku poprzez naruszenie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegające na dokonaniu oceny zgromadzonego materiału dowodowego w toku obu instancji w sposób dowolny a nie swobodny, polegający na błędnej ocenie materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo skazanego co do czynu z art. 190 § 1 k.k., tj. gróźb karalnych, z pominięciem okoliczności, iż relacje procesowe obu pokrzywdzonych D. S. i K. S. nie pokrywają się ze sobą co do wszystkich istotnych momentów zdarzenia, są rozbieżne zarówno wzajemnie, jak i wewnątrznie oraz pozostają w sprzeczności z zeznaniami niezależnego świadka zdarzenia A. J., który zeznał, że nie słyszał, aby skazany wypowiadał jakiegokolwiek groźby.
- rażącej niewspółmierności kary w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności z zastrzeżeniem, że oskarżony może ubiegać się o warunkowe zwolnienie z odbycia reszty kary nie wcześniej niż po odbyciu 11 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oskarżony przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa zgwałcenia oraz spowodowania u pokrzywdzonej W. S. obrażeń ciała naruszających czynności na czas poniżej siedmiu dni,
- rażącej niewspółmierności kary w postaci zasądzenia od oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. na rzecz pokrzywdzonej W. S. kwoty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżanego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy na wstępie zauważyć, że skarżący, kwestionując prawidłowość kontroli instancyjnej, wskazał wadliwie na przepisy prawa procesowego, których miałby się dopuścić Sąd odwoławczy,

albowiem art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. odnoszą się do procedowania Sądu *meriti*. Właściwą podstawą tego zarzutu powinien być natomiast przepis art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w związku z weryfikacją oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k.

Niezależnie jednak od nieprawidłowego wskazania podstaw kasacji należy uznać, że w świetle treści uzasadnienia Sądu *ad quem*, zarzut wadliwej kontroli odwoławczej jawi się jako oczywiście chybiony. Sąd odwoławczy bardzo szczegółowo odniósł się bowiem do kwestii ustaleń faktycznych dotyczących popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., co uczynił na s. 5-7 uzasadnienia, gdzie przedstawił logiczny, trafnie uargumentowany tok rozumowania, którego nie podważył skarżący. Sąd ten miał podstawy by uznać, że kwestia miejsca wypowiedzania gróźb, z uwagi na przebieg zdarzenia, mogła umknąć percepcji świadków i nie zostać zapamiętana przez nich w sposób precyzyjny. Nie przekreśla to jednak prawidłowości ustalenia, że groźba bezprawna została przez skazanego wypowiedziana i bez znaczenia jest to, w jakiej minucie zdarzenia konkretnie padła. Nie bez podstaw Sąd drugiej instancji wskazał, że to, iż świadek A. J. nie zarejestrował faktu wypowiedzania gróźb mogło wynikać z tego, że przez chwilę nie był obecny przy drzwiach, co jest prawdopodobne w świetle tego, że nie ustalono, w jakim konkretnie momencie zdarzenia została wypowiedziana groźba. Sąd odwoławczy logicznie też odniósł się do stwierdzenia Sądu pierwszej instancji o bezsprzecznym charakterze ustaleń faktycznych dotyczących groźby karalnej, trafnie wskazując, że stanowiło jedynie nieścisłość semantyczną, zaś nie wskazywało na wadliwość oceny materiału dowodowego przez Sąd *meriti*.

W pozostałym zakresie zarzuty skarżącego również należy uznać za oczywiście bezzasadne, albowiem w sposób samoistny kwestionują wymiar orzeczonej kary i środka karnego. Tymczasem uwzględnienie tej kategorii zarzutów jest możliwe tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że rażąca niewspółmierność kary lub środka karnego była wynikiem naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, czego obrońca skazanego w niniejszej sprawie nie uczynił.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej skazanemu z

urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 3 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).